

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 61/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom, Floriánska 16, Košice, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-23C/9/2018 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-23C/9/2018 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-23C/9/2018 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **2 000 eur**, ktoré **j e** mu Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **856,75 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-23C/9/2018. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a aby mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania. Sťažovateľ sa domáha, aby jeho ústavná sťažnosť bola prednostne prerokovaná.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 13. apríla 2018 Okresnému súdu Bratislava I žalobu o ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Okresný súd uznesením z 24. januára 2019 (sťažovateľovi doručeným 30. apríla 2019) vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného doručenému okresnému súdu 28. augusta 2018 a aby uviedol ďalšie skutočnosti a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

3. Dňa 1. apríla 2019 podal sťažovateľ predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Predseda okresného súdu v upovedomení o spôsobe vybavenia sťažnosti zo 16. apríla 2019 sťažovateľovi oznámil, že jeho sťažnosť vyhodnotil ako dôvodnú, a to z dôvodu, že okresný súd nekonal bezodkladne, a to v období od 22. mája 2018 do 24. januára 2019. Za vzniknuté prietahy sa ospravedlnil. Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že vec jej bola pridelená 22. mája 2018, pričom v danej veci konala bez prietahov, ktoré by vznikli jej subjektívnym zavinením.

4. Sťažovateľ podal 9. mája 2019 okresnému súdu vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného.

5. Okresný súd uznesením z 1. októbra 2019 priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu.

6. Dňa 3. marca 2020 doručil sťažovateľ okresnému súdu repliku k vyjadreniu žalovaného z 25. septembra 2019, ktoré mu bolo doručené 17. februára 2020.

7. Sťažovateľ nemá vedomosť o tom, aby od 17. februára 2020 boli vo veci vykonané akékoľvek iné úkony. Predmetná vec bola po reorganizácii súdov postúpená mestskému súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že od podania žaloby pôvodne okresnému súdu uplynulo 6 rokov a 8 mesiacov, pričom súd prvej inštancie vykonal len základné administratívne úkony, v napadnutom konaní nebolo nariadené a ani sa nekonalo jediné pojednávanie, čím boli porušené označené práva podľa ústavy a dohovoru.

9. Žaloba sa týka porušenia prezumpcie nevinoty a práva na ochranu súkromia rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v prípade obzvlášť závažného zločinu vraždy, z ktorého spáchania bol sťažovateľ právoplatne oslobodený príslušným súdom. Vo veci je daný osobitný význam pre sťažovateľa, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), napr. Číž proti Slovenskej republike.

10. Postup mestského súdu je nezlučiteľný s čl. 17 Civilného sporového poriadku. V čase podania ústavnej sťažnosti nie je nariadené pojednávanie, preto nemožno ani odhadnúť, kedy bude vo veci rozhodnuté.

11. Predmetná vec nie je skutkovo ani právne zložitá, nevymyká sa bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a patrí k štandardnej agende. Sťažovateľ a ani žalovaný nekonajú obštrukčne a sú procesne aktívni. Sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v konaní, pričom predseda okresného súdu konštatoval nečinnosť okresného súdu v období od 22. mája 2018 do 24. januára 2019. Ani uvedená skutočnosť však nemala akceleračný účinok, keďže vo veci neboli od 17. februára 2020 vykonané žiadne úkony.

12. V dôsledku nečinnosti súdu prvej inštancie utrpel sťažovateľ ujmu, ktorá bola znásobená aj tým, že ani sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu nevedla k náprave. Sťažovateľ prežíva bezmocnosť a pocity menejcennosti a stratil dôveru v poskytnutie spravodlivosti. Tieto skutočnosti odôvodňujú priznanie finančného zadosťučinenia.

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 61/2025-10 z 30. januára 2025 ju v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

14. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagoval podpredseda mestského súdu, ktorý v podaní sp. zn. 1 SprV/84/2025 z 19. februára 2025 poukázal na vyjadrenie zákonnej sudkyne, v ktorom je aj podrobný chronologický prehľad napadnutého konania. Akceptoval, že v napadnutom konaní doteraz nebolo nariadené ani jedno pojednávanie, hoci minimálne od 9. marca 2020 takto postupovať bolo možné. V predmetnej veci došlo k viacnásobnej zmene zákonného sudcu (spis bol celkovo pridelený 4 rôznym sudcom). Keďže vo veci nie je meritórne rozhodnuté, je nepochybné, že sťažovateľ je v stave právnej neistoty.

15. Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení z 11. februára 2025 uviedla, že sťažovateľ podal 17. apríla 2018 okresnému súdu žalobu spolu s návrhom na oslobodenie od súdnych poplatkov. Uznesením z 22. mája 2018 okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe. Vyjadrenie žalovaný doručil 28. augusta 2018. Uznesením z 24. januára 2019 bol sťažovateľ vyzvaný na podanie repliky k vyjadreniu žalovaného, zároveň bol vyzvaný na preukázanie svojich majetkových pomerov (prostredníctvom [REDAKOVANÉ]). Zásielka bola vrátená s poznámkou „adresát neznámy“. Na základe ďalšej lustrácie bola predmetná zásielka doručená sťažovateľovi 30. apríla 2019 (prostredníctvom [REDAKOVANÉ]). Sťažovateľ doručil repliku 13. mája 2019. Podaním doručeným okresnému súdu

21. mája 2019 sťažovateľ opísal svoje majetkové a iné pomery spolu s vyplneným tlačivom. Ďalšie listiny preukazujúce jeho pomery predložil sťažovateľ 23. mája 2019. Okresný súd vyzval žalovaného uznesením z 24. mája 2019 na podanie dupliky. Uvedené podanie žalovaný doručil 26. septembra 2019. Uznesením z 1. októbra 2019 okresný súd priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Duplika žalovaného bola sťažovateľovi doručená 17. februára 2020, ku ktorej sťažovateľ doručil 9. marca 2020 svoje vyjadrenie. Predmetné podanie doručil 22. marca 2024 konajúci súd žalovanému na vedomie.

16. Sťažovateľ doručil 4. apríla 2019 sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Sťažnosť vybavil predseda okresného súdu podaním zo 16. apríla 2019.

17. Dňa 10. februára 2020 došlo k zmene zákonného sudcu. K následným zmenám zákonného sudcu došlo 17. januára 2023, 2. októbra 2023, 24. októbra 2023, 2. septembra 2024 a 10. februára 2025.

18. Vzhľadom na to, že zákonnej sudkyni bol predmetný spis pridelený 10. februára 2025, nemôže hodnotiť procesný postup predchádzajúcich sudcov. Poukázala na viacnásobnú zmenu zákonných sudcov, výskyt epidemiologickej situácie z dôvodu pandémie COVID-19, ako aj na reorganizáciu v súvislosti s reformou súdnej mapy. Domnieva sa, že tieto objektívne okolnosti prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

19. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní mestského súdu a sťažovateľa, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce zo spisu mestského súdu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

20. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní, pričom sťažovateľ namieta nečinnosť mestského súdu s tým, že ani po uplynutí takmer siedmich rokov nebolo vykonané ani jediné pojednávanie a vec nebola meritórne rozhodnutá.

21. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

22. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už citovaných práv vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

23. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

24. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci ústavný súd vychádzal z toho, že predmetom konania je rozhodovanie o žalobe sťažovateľa o ochranu osobnosti. Sťažovateľ argumentuje, že žalovaný formuláciou skutkovej vety v obžalobe označil sťažovateľa za spolupáchateľa vraždy, hoci mal byť v danej veci právoplatne oslobodený. Rozhodovanie vo veciach ochrany osobnosti patrí k bežnej súčasťi agendy všeobecných civilných súdov. V napadnutom konaní ústavný súd neidentifikoval prvky skutkovej alebo právnej zložitosti veci. Z hľadiska významu veci pre sťažovateľa nejde o privilegovaný typ konania, v ktorom by sa vyžadovala osobitná rýchlosť konania súdu. Odkaz sťažovateľa na rozhodnutie vo veci Číž proti Slovenskej republike neobstojí, keď okolnosti danej veci boli odlišné, hoci tiež išlo o ochranu osobnosti. V danej veci išlo o žalobu o ochranu osobnosti vyšetrovateľa týkajúcu sa výrokov o jeho práci (krytie zločinu) zo strany poslanca Národnej rady Slovenskej republiky a televíznej spoločnosti. Takýto rozmer absentuje v aktuálne prerokovanej veci.

25. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bolo správanie sťažovateľa ako strany (žalobcu) napadnutého konania. Ústavný súd nezistil také správanie sťažovateľa, ktoré by prispelo k vzniku zbytočných prietáhov v napadnutom konaní.

26. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, je postup súdu prvej inštancie v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

27. Napadnuté konanie začalo 17. apríla 2018, pričom okresný súd v priebehu rokov 2018 a 2019 zisťoval stanoviská strán napadnutého konania, zaobstaral si podklady na rozhodnutie o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov a rozhodol o tomto návrhu sťažovateľa. V predmetnej veci doručil sťažovateľ svoje vyjadrenie k duplike žalovaného 9. marca 2020, odkedy bol súd prvej inštancie nečinný. Aktuálne teda ide o nečinnosť v rozsahu 5 rokov s tým, že prejednávanie predmetnej veci nijak zásadne nepokročilo, súd prvej inštancie nevykonal žiadne pojednávanie, žiadne kontradiktórne dokazovanie a ani raz meritórne nerozhodol. Napadnuté konanie v čase rozhodovania ústavného súdu pritom trvá už 6 rokov a 10 mesiacov.

28. Pokiaľ ide o odkaz zákonnej sudkyne na viacnásobnú zmenu zákonných sudcov v predmetnej veci a na implementáciu reformy súdnej mapy ako možných objektívnych príčin nečinnosti súdu v napadnutom konaní, ktorý možno vnímať ako obranu mestského súdu, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych

orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Rovnako tak ústavný súd už uviedol, že hoci nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, II. ÚS 481/2017). Rovnaký záver vyplýva aj z judikatúry ESĽP, v zmysle ktorej je na členských štátoch, aby organizovali svoje právne systémy takým spôsobom, aby zaručili rozhodnutie o veci v primeranej lehote, preto nadmerné pracovné zaťaženie nemožno vziať do úvahy (porov. Vocaturo proti Taliansku, rozhodnutie z 24. 5. 1991, séria A č. 206-C, § 17; Cappello proti Taliansku, rozhodnutie z 27. 2. 1992, séria A č. 230-F, § 17; sťažnosť vo veci Bieliński proti Poľsku, č. 48762/19, rozhodnutie z 21. 7. 2022, § 46).

29. Obdobne pandémie ochorenia COVID-19 môže byť dôvodom nečinnosti, avšak v rámci ojedinelej nečinnosti trvajúcej kratší čas aj s prihliadnutím na predmet konania a jeho význam pre sťažovateľa (IV. ÚS 266/2022, IV. ÚS 422/2022). Obmedzenia, ktoré si vyžiadala pandémia COVID-19, môžu mať nepriaznivý vplyv na vybavovanie vecí vnútroštátnymi súdmi, hoci to v zásade nemôže zbaviť štát všetkej zodpovednosti za nadmernú dĺžku predmetného konania (sťažnosť vo veci Q and R proti Slovinsku, č. 19938/20, rozhodnutie z 8. 2. 2022, § 80). Na túto obranu mestského súdu prihliadol ústavný súd iba čiastočne a zohľadnil ju pri rozhodovaní o návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia, berúc do úvahy aj to, že zásadné obdobie nečinnosti súdu prvej inštancie sa týka obdobia, keď už uvedené obmedzenia v zásade nevlplyvali na priebeh súdneho konania.

30. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie bol v napadnutom konaní nečinný v rozsahu 5 rokov bez toho, aby existoval zásadný objektívny dôvod, ktorý by ospravedlnil uvedené obdobie nečinnosti, prípadne aspoň jej časť. Súd prvej inštancie teda nezvolil taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa ako strany daného konania, hoci mu v tom nebránila žiadna zákonná alebo iná objektívna príčina. Nečinnosťou súdu prvej inštancie tak bolo v napadnutom konaní porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

31. V posudzovanom období v napadnutom konaní konal pôvodne Okresný súd Bratislava I a následne od 1. júna 2023 Mestský súd Bratislava IV. V zmysle § 18n ods. 2 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sídlach a obvodoch súdov“) od 1. júna 2023 prechádza výkon súdnictva v ostatných veciach z Okresného súdu Bratislava I na Mestský súd Bratislava IV. Podľa § 18n ods. 8 písm. d) zákona o sídlach a obvodoch súdov v súvislosti s prechodom výkonu súdnictva podľa odseku 2 prechádzajú od 1. júna 2023 práva a povinnosti vyplývajúce zo štátnozamestnaneckých vzťahov, z pracovnoprávných vzťahov a iných právnych vzťahov zamestnancov zabezpečujúcich jeho výkon a správa majetku štátu, ktorý bol k 31. máju 2023 v správe okresných súdov a ktorý slúži na zabezpečenie výkonu súdnictva podľa odseku 2, v prípade agendy podľa odseku 2 písm. d) z Okresného súdu Bratislava I na Mestský súd Bratislava IV. Z uvedeného dôvodu sa výroky tohto

nálezu vzťahujú výlučne na Mestský súd Bratislava IV, ktorý je zároveň označený ako porušovateľ špecifikovaných práv sťažovateľa, hoci ide o posudzovanie obdobia, keď konal ešte aj Okresný súd Bratislava I.

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

32. V čase rozhodovania ústavného súdu napadnuté konanie nie je právoplatne skončené. Na tomto základe ústavný súd mestskému súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

33. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

34. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur, ktoré odôvodnil skutočnosťami bližšie uvedenými v bode 12 tohto nálezu.

35. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

36. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd v neprospech súdu prvej inštancie hodnotil predovšetkým jeho nečinnosť v rozsahu 5 rokov bez zásadného objektívneho dôvodu, ktorý by dostatočne legitimizoval uvedenú nečinnosť. Čiastočne (nie v plnom rozsahu) v prospech súdu prvej inštancie hodnotil existenciu dvoch objektívnych okolností (pandémia ochorenia COVID-19 a reforma súdnej mapy), ktoré mohli čiastočne ovplyvniť priebeh a plynulosť napadnutého konania. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľovi v sume 2 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 eur oproti sťažovateľom navrhovanej sume 5 000 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

37. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 856,75 eur.

38. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľovi priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2024

v sume 343,25 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2024 v sume 13,73 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 713,96 eur. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľa zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právny zástupca sťažovateľa je platiteľom tejto nepriamej dane (zistené zo stránky www.finacnasprava.sk). Pri určení výšky jej sadzby postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Keďže daňová povinnosť právneho zástupcu sťažovateľa vznikla dňom dodania služby (§ 19 ods. 2 zákona o DPH), pri úkonoch právnej služby realizovaných a vyúčtovaných do 31. decembra 2024 použil ústavný súd sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 20 %. Vypočítanú náhradu trov sťažovateľa takto zvýšil o sumu 142,79 eur. Hodnota náhrady trov konania takto predstavuje sumu 856,75 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

39. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu